ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και λαϊκισμός – Ερωτήματα χωρίς απάντηση

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Αλαβάνου και διαφόρων άλλων του ΣΥΡΙΖΑ, η Ελλάδα ζει «μια κοινωνική εξέγερση των νέων». Αν δεν απατώμαι, είναι η τρίτη φορά την τελευταία πενταετία που ο ΣΥΡΙΖΑ διαπιστώνει ότι εξεγέρθηκαν οι νέοι. Και αν η διαπίστωση είναι σωστή, τότε η ελληνική νεολαία βρίσκεται εδώ και χρόνια σε κατάσταση «διαρκούς κοινωνικής εξέγερσης» και «ακατάπαυστης δικαιολογημένης οργής».

Να το πω με τη μεγαλύτερη σαφήνεια. Δεν πιστεύω ότι ο ΣΥΡΙΖΑ χαϊδεύει τα αφτιά των κουκουλοφόρων, όπως λέει το ΚΚΕ. Πιστεύω ότι κάνει κάτι πολύ χειρότερο: χαϊδεύει τα αφτιά των νέων.

Υπό αυτή την έννοια, επιδίδεται στη φθηνότερη και αθλιότερη μορφή λαϊκισμού. Όχι μόνον επειδή απευθύνεται σε ανώριμες νοημοσύνες και σε ασχημάτιστες συνειδήσεις. Αλλά κυρίως επειδή καλλιεργεί στους νέους την αίσθηση ότι όλα τα δικαιούνται και για τίποτε δεν υποχρεούνται. Ότι η ζωή τούς ανήκει προτού την κατακτήσουν. Και ότι το μέλλον τους είναι μια υπόθεση διεκδίκησης και όχι προσπάθειας.

Δεν ξέρω πόσοι από αυτούς τους νέους και ύστερα από πόσα χρόνια θα ζητήσουν τον λόγο από τον Αλαβάνο. Δεν ξέρω καν αν θα υπάρχει τότε Αλαβάνος ή ΣΥΡΙΖΑ. Ξέρω όμως ότι πολλά σημερινά παιδιά υποθηκεύουν το μέλλον τους, ίσως να χαραμίσουν τα πιο παραγωγικά χρόνια της ζωής τους, επειδή ένα πολιτικό κόμμα ήθελε να ζήσει τις επαναστατικές φαντασιώσεις του ή, ακόμη χειρότερα, επειδή προσπάθησε να τους μετατρέψει σε εμπόρευμα.

Ανενδοίαστα και ανερυθρίαστα, θα έλεγα. Την περασμένη Κυριακή η πρώτη αντίδραση του Αλαβάνου μετά τη δολοφονία του μαθητή ήταν να δηλώσει ότι στη σημερινή Ελλάδα «είναι κακούργημα να είσαι νέος». Να πει, δηλαδή, στα παιδιά όλης της χώρας ότι ένα παιδί δολοφονήθηκε, όχι επειδή το σκότωσε ένας δολοφόνος, αλλά επειδή ήταν παιδί.

Αναρωτιέμαι ποια όρια συνείδησης μπορεί να διαθέτει ένας πολιτικός για να πει στα παιδιά μας και στα παιδιά του ότι η κοινωνία στην οποία ζουν και μεγαλώνουν τα εχθρεύεται και τα διώκει. Με ποια αίσθηση ευθύνης, αναλαμβάνει να ανακηρύξει τα παιδιά μας και τα παιδιά του, στόχους της πολιτείας στην οποία καλούνται να ενταχθούν;

Και με ποιο δικαίωμα παίρνει το ρίσκο να μετατρέψει τα παιδιά μας και τα παιδιά του σε εχθρούς της κοινωνίας στην οποία θα ζήσουν;

Τα ερωτήματα είναι ρητορικά, δεν περιμένουν απάντηση. Ίσως επειδή τρέμω και μόνο στην ιδέα της απάντησης που θα μπορούσε να τους δοθεί.

Γιάννης Πρετεντέρης

Για τον Γιάννη Πρετεντέρη, δεν έχω και την καλύτερη γνώμη και τον έχω ψέξει σε διάφορα θέματα που έχω δημοσιεύσει. Δεν θα μπορούσε όμως να με βρει αντίθετο σ’ αυτό το άρθρο (ανεξαρτήτως των όποιων δικών του κινήτρων), γι’ αυτό και το αναδημοσιεύω.